REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-3374/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Nataliji Horvatić, u parničnom predmetu tužiteljice Marije Horvat, OIB: 84339209843, Sveta Nedjelja, Trg Ante Starčevića 2, zastupana po punomoćniku Borisu Jugu odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, zastupano po punomoćniku Iris Šanjug odvjetniku u Odvjetničkom društvu Ćurković i Šanjug iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 22. listopada 2026., u prisutnosti punomoćnika stranaka, a po objavi presude dana 29. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 8. Ugovora o kreditu broj: 016-707/2005 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 26.04.2005., u dijelu kojim je ugovoreno da u slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama tuženika.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, da tužiteljici Mariji Horvat, OIB: 84339209843, u roku od 15 (petnaest) dana isplati iznos od 1.657,21 eura, zajedno sa zateznim kamatama od 4. listopada 2018. do isplate, po stopi do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, da tužiteljici Mariji Horvat, OIB: 84339209843, u roku od 15 (petnaest) dana naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 923,18 eura (devetstodvadesettri eura i osamnaest centi) sa zateznim kamatama tekućim od 29. listopada 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadom troškova parničnog postupka, sa zateznim kamatama

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je 26.04.2005. sklopio s tuženikom Ugovor o kreditu broj: 016-707/2005, kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 112.700,00 CHF obračunatom prema srednjem tečaju tuženika za CHF važećem na dan korištenja kredita.

U članku 8. predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno je da u slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama tuženika, što je na koncu, obzirom je kredit prijevremeno otplaćen, rezultiralo time da je tuženik prilikom zatvaranja kredita temeljem navedene odredbe naplatio tužitelju naknadu za prijevremenu otplatu kredita.

Tužitelj je 04.10.2018. uvećanom uplatom zatvorio glavnicu kredita i tako prijevremeno otplatio predmetni kredit, a tuženik mu je naplatio naknadu u iznosu od 1.657,21 eura. Tuženik mu prilikom sklapanja Ugovora, a i naknadno tijekom otplate kredita, uopće nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navodnih troškova po pojedinim stavkama, kao i visinu troškova po pojedinim stavkama, a koje troškove tuženik navodno ima u slučaju da se tužitelj odluči na prijevremeno zatvaranje kredita, pa da bi takvi troškovi opravdavali naplaćivanje naknade od korisnika kredita. Tužitelj ističe da uslijed takvog postupanja tuženika nije imao mogućnost da na temelju određenih parametara i konkretnih podataka predoči visinu i opravdanost obveze koju mu je tuženik nametnuo nepoštenom odredbom čl. 8. Ugovora, niti je stoga bio u mogućnosti da donese cjelovitu i informiranu odluku o svim aspektima kreditnog odnosa s tuženikom.

Stoga je jasno da je tuženik prilikom sklapanja Ugovora o kreditu iskoristio svoju poziciju nesumnjivo jače ugovorne strane u kreditnom odnosu, te potrebu tužitelja za angažiranjem sredstava putem kreditnog odnosa radi zadovoljavanja osnovnih životnih potreba, konkretnije radi kupnje stana, te je u takvim okolnostima tužitelju putem tipskog ugovora nametnuo nepoštenu odredbu o plaćanju naknade za prijevremeno zatvaranje kredita, koja naknada nama pokriće u poslovnim izdacima tuženika, pa u konačnici protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

Naime, tužitelj ističe da je prijevremenom otplatom kredita uredno zatvorio predmetni kredit te stavio tuženiku na raspolaganje dužni iznos glavnice kredita i prije

vremena predviđenog za redovnu otplatu, pa tužitelj ističe da ne vidi na koji način bi takvim njegovim postupanjem tuženik pretrpio bilo kakvu štetu, već smatra da se u naplaćivanju sporne naknade očituje prikrivena namjera tuženika da ostvari barem dio kamata koje mu izmiču zbog prijevremene otplate kredita, obzirom se prilikom prijevremene otplate vraća samo preostala glavnica kredita, a ne i kamate, što je u izravnom sukobu s kogentnom odredbom čl. 1024. st. 4. ZOO-a.

Poziva se na odluke Vrhovnog suda RH i Ustavnog suda RH broj Rev 112/2018 od 09.03.2022.g., Rev 43/2022 od 14.06.2022. i U-III/3231/2022 od 13.07.2023.

Tužitelj stoga predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi ništetnim sporne odredbe Ugovora o kreditu te naložiti tuženiku isplatiti zatražene iznose, sa zakonskim zateznim kamatama uz naknadu troškova parničnog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva s više osnova.

Tuženik ističe prigovor zastare, smatra da tužba uopće ne sadrži koje su konkretne radnje tuženika dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, slijedom čega se uopće ne može niti napraviti test da li su ugovorne odredbe ništetne ili ne. Navodi da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu, sadržaj osporenog Ugovora o kreditu određen je sukladno iskazanim voljama ugovornih stranaka. Također, da bi se utvrdilo radi li se o poštenoj, odnosno dopuštenoj odredbi ugovora o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, potrebno je utvrditi dvije stvari: procjena uzrokuje li određena ugovorna odredba znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; te uzrokuje li ugovorna odredba znatnu neravnotežu suprotno načelu savjesnosti i poštenja, sukladno članku 3. stavku 1. Direktive 93/13 EEZ, odnosno radi li se o uvjetu dobre vjere. Oba se uvjeta kumulativno moraju ostvariti da bi se radilo o ništetnoj ugovornoj odredbi, o čemu se ovdje ne radi.

Tuženik ističe da je prema pozitivnim zakonskim odredbama bilo dopušteno ugovaranje naknade, da je postupao u skladu s čl. 3011. st. 3. Zakona o kreditnim institucijama, da u slučaju privremene isplate tuženik nema mogućnost prijevremeno vratiti novac kojeg je prethodno osigurao kako bi mogao isplatiti kredit, zbog čega mu nastaje šteta, a navedena naknada uzima u obzir i rizike poslovanja uz promjenu aktivne i pasivne kamatne stope te ista nema karakter ugovorne kazne niti predstavlja kamate. Ugovor o kreditu nije unaprijed formulirani ugovor, već upravo odražava volju tužitelja iskazanu nakon potpunog i jasnog informiranja o svim značajkama takvog ugovora, dok je teret dokaza u smislu nepoštenosti na strani tužitelja.

Tuženik ne osporava visinu tužbenog zahtjeva, ali osporava osnovanost istog u cijelosti, zatraženi tijek kamata, kao i da bi tuženik bio nesavjesni stjecatelj u smislu čl. 1115. ZOO-a.

Stoga tuženik predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u preslik Ugovora o kreditu od 26. travnja 2005. (l. 8.-15. spisa), pregled prometa za klijenta (l. 16. spisa), Odluke o naknadama za usluge (l. 34.-61. spisa), obračun kamata (l. 62.-66. spisa), Anex br. 3. uz Bijelu knjigu o integraciji tržišta hipotekarnih kredita EU-a (l.174.-203. spisa) te je proveo dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke.

4. Među strankama nije sporno da su stranke sklopile Ugovor o kreditu broj 016-707/2005 dana 26. travnja 2005., kojim je tuženik odobrio tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti od 112.700,00 CHF prema srednjem tečaju Hypo Alpe-

Adria-Bank d.d. na dan korištenja kredita. Visina tužbenog zahtjeva također nije sporna, kao niti datum naplate naknade.

5. Sporno je da li je odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita ništetna. Sporan i je tijek zatraženih zateznih kamata na zatraženi iznos, kao i da li je potraživanje u zastari.

6. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; dalje: ZPP-a), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev osnovan.

7. Uvidom u sadržaj Ugovora o kreditu vidljivo je da je odredbom čl. 8. Ugovora o kreditu određeno da je u slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, banka ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge tuženika.

8. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužiteljice i pregovaranja oko spornih naknada sud je saslušao tužitelja.

9. Tužiteljica je iskazala kako je kredit podigla za kupnju stana u Hoto vilama, graditelj je preporučio suradnju s Hypo bankom te su radi toga podigli kredit u Hypo banci. Stan su koristili za život. U banci su nudili samo jedan ugovor i taj je bio već spreman. Nije mogla pregovarati o pojedinim odredbama kredita, nisu objašnjavali pojedine odredbe ugovora ni koje rizike nosi sa sobom. Nisu objašnjavali što predstavlja niti što pokriva naknada za prijevremenu otplatu, iznos nije bio napisan. Ugovor je pročitala prije potpisivanja. Prodala je stan, u banci su naznačili koji iznos ostaje u banci a ostalo su isplatili, bez ikakvog objašnjenja. U vrijeme sklapanja niti poslije nije imala obrt niti trgovačko društvo.

10. Sud je prihvatio iskaz tužiteljice u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da ista ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza nije ničim doveden u sumnju, a niti je tuženik prigovorio istinitosti iskaza.

11. U konkretnom slučaju primjenjuju se odredbe Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01; dalje: ZOO-a) jer je predmetni Ugovor o kreditu zaključen dana 26. travnja 2005. Odredbom čl. 46. st. 2. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva. Prema odredbi čl. 50. st. 1. ZOO-a činidba je odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Stavkom 2. iste odredbe propisano je da ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan. Prema odredbi čl. 47. st. 1. ZOO-a kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

12. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj: 96/03, dalje: ZZP-a), koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora

ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 59. al. 3. ZZP-a propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZP-a propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, dalje: ZOO-a) propisuju da opći uvjeti ugovora koje odredi jedan ugovaratelj, bilo da su sadržani u formalnom ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru, i u pravilu obvezuju kao i ove, a opći uvjeti obvezuju ugovornu stranu ako su joj bili poznati ili morali biti poznati u času sklapanja ugovora. Ništave su odredbe općih uvjeta koje su protivne samoj svrsi sklopljenog ugovora ili dobrim poslovnim običajima, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog organa. Sud može odbiti primjenu pojedinih odredbi općih uvjeta koje lišavaju drugu stranu prava da stavi prigovore, ili onih na temelju kojih ona gubi prava iz ugovora ili gubi rokove, ili koje su inače nepravične ili pretjerano stroge prema njoj.

13. Članak 84. ZZP-a propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU

tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

14. Sud prihvaća iskaz tužiteljice da je Ugovor bio unaprijed sastavljen i da je u njemu bila određena naknada o kojoj nije mogao pregovarati i da je takav "gotovi" ugovor bio prezentiran tužiteljici neposredno prije sklapanja, obzirom tuženik nije dokazao suprotno.

15. Uvidom u Tarife tuženika, koja se primjenjuje uz Opće uvjete poslovanja tuženika (l. 34.-66. spisa) vidljivo je da je točkom B.4.3. i B.4.4. određeno da tarifa za prijevremenu djelomičnu ili konačnu otplatu kredita iznosi 2,0% od iznosa uplate, a sve uz primjenu Odluke o naknada za usluge banke, iz čega proizlazi da se na naknadu za prijevremenu otplatu kredita primjenjuju odredbe Općih uvjeta i Tarife tuženika.

16. Iz provedenih dokaza, a imajući u vidu navedene zakonske odredbe, proizlazi da je odredba sadržana u čl. 8. Ugovora o kreditu, kojom je u slučaju prijevremene otplate kredita ugovoreno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu otplatu samo uz suglasnost i uvjete koje odredi kreditor, ništetna temeljem odredbe čl. 87. st. 1. ZZP-a jer predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a. Ovo iz razloga što je navedeni Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi, pa je na taj način tužiteljica kao potrošač stavljena u neravnopravan položaj u odnosu na banku. Odredba čl. 8. Ugovora o kreditu, koja visinu naknade čine ovisnom isključivo o uvjetima odnosno odluci jednog ugovaratelja, bez istovremeno preciznog označavanja na što se ista naknada odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koju promjenu dužnik ne može predvidjeti. Tužitelju je stoga prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade i objasniti na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način mu kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu odredbu. Primjenom navedene ugovorne odredbe tuženik je izbjegao utjecaj tužitelja kao druge ugovorne strane na istu pa je takva jednostrano određena ugovorna odredba protivna i načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO-a. Predmetna odredba čl. 8. Ugovora o kreditu je ništetna bez obzira što naknada za prijevremenu otplatu kredita sama po sebi nije ništetna, a kako to tuženik ispravno navodi, a kako proizlazi i iz Direktive 2014/17 Eu parlamenta i vijeća, Direktive 2008/48 EZ, kao i iz kasnije donesenog Zakona o potrošačkom kreditiranju "("Narodne novine" br. 75/09., u daljnjem tekstu: ZPK), ali pod uvjetom da se o takvoj odredbi posebno pregovaralo i da ona ne uzrokuje neravnotežu među strankama, a

što ovdje nije slučaj (tako i u odlukama Županijskog suda u Splitu poslovni broj Gž-2471/2018-2 od 06. prosinca 2019. i poslovni broj Gž-2359/17-2 od 23. studenoga 2017.). Uostalom valja ukazati da iz sporne odredbe ugovora o kreditu proizlazi da će tuženik naplatiti naknadu za prijevremeno zatvaranje kredita sukladno Odlukama tuženika važećim u trenutku prijevremenog povrata, pa bi u takvom ugovornom odnosu tuženik mogao proizvoljno odrediti visinu same naknade, o kojoj se niti nije pojedinačno pregovaralo.

Dapače, tuženik je obvezao tužiteljicu na isplatu čija će visina ovisiti o odluci koja u trenutku sklapanja kredita još ne postoji odnosno koja će eventualno biti važeća u trenutku prijevremene isplate.

17. Nadalje, prema odredbi čl. 1068. ZOO-a dopušteno je ugovaranje naknade zbog prijevremene otplate kredita koja predstavlja naknadu štete. U konkretnom slučaju činjenica da li je tuženiku nastala šteta u smislu odredbe čl. 1068. ZOO-a zbog prijevremenog vraćanja kredita od strane tužitelja nije odlučna u konkretnom slučaju s obzirom na to da je ugovorena odredba na temelju koje je naplaćena naknada tužitelju zbog prijevremene otplate kredita ništetna iz iznijetih razloga, a posebice imajući u vidu da je predmet ovog postupka utvrđivanje ništetnosti navedene odredbe i povrat iznosa naplaćenog od strane tuženika tužiteljici na temelju ništetne odredbe, a ne naknada štete tuženiku.

18. Slijedom svega navedenoga, utvrđeno je da je predmetna ugovorna odredba Ugovora o kreditu ništetna.

19. Pored toga, tužiteljica kao ugovorna strana predmetnog Ugovora o kreditu ima pravo tražiti utvrđenje ništavosti predmetnih ugovornih odredaba sukladno odredbi čl. 109. i čl. 110. ZOO-a. Dakle, svaka zainteresirana strana se može pozvati na ništetnost, a činjenica da je ugovor ispunjen nije prepreka da se naknadno utvrdi njegova ništetnost odnosno ništetnost pojedinih odredbi.

20. Temeljem članka 104. st. 1. ZOO-a tuženik je dužan vratiti tužiteljici ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom pa je temeljem iste odredbe valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenih iznosa na ime naknade za obradu kredita i naknade za prijevremenu otplatu kredita, kao stečenih bez osnove, a čiji visinu i dan isplate tuženik nije činio spornim, temeljem čl. 1111. ZOO-a, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od prvog idućeg dana nakon plaćanja (neosnovanog stjecanja na strani tuženika) do isplate, temeljem čl. 1115. ZOO-a, odnosno čl. 29. st. 1., u svezi čl. 183. st. 1. ZOO-a, pa je stoga odlučeno kao u izreci.

21. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju Uredbe o visini stope zatezne kamate, kao i na temelju odredbe čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21, 114/22; dalje: ZOO-a) te Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 156/22).

22. Prigovor zastare nije osnovan, budući da je člankom 327. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi pa ne može zastarjeti zahtjev tužiteljice kojim traži utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 glede zastarnog roka u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, a isti počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle, imajući u vidu navedeni pravni stav Vrhovnog suda RH, proizlazi da zastara restitucijskog zahtjeva još nije niti počela

teći, nego će početi teći tek pravomoćnošću ove presude u kojoj je odlučeno o ništetnosti.

23. Nadalje, odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe čl. 154. st. 1. u vezi čl. 155. st. 1. i 2. ZPP-a, uzevši u obzir utvrđenu vrijednost predmeta spora.

Trošak zastupanja tužiteljice po punomoćniku je odmjeren sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22 i 126/22, dalje: Tarifa).

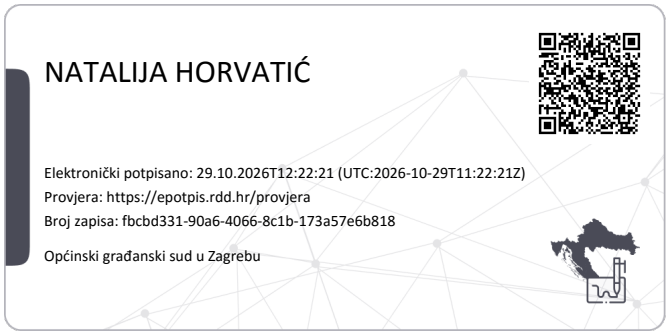
Tužiteljici je stoga uz primjenu odredbi čl. 151. i 155. ZPP-a dosuđena naknada za sastav tužbe (temeljem Tbr. 7. toč. 1. Tarife), trošak sastava podneska od 23. srpnja 2026. (Tbr. 8. toč. 1. Tarife) te trošak zastupanja na ročištu dana 22. listopada 2026. (Tbr. 9. toč. 1. Tarife), svaka radnja u iznosu od 200,00 eura te trošak ročišta za objavu u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 9. toč. 3. Tarife), uz pripadajući pdv od 25%, uzevši u obzir da vrijednost 1 boda iznosi 2,00 eura, što ukupno iznosi 750,00 eura.

Tome treba pribrojiti troškove sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 i sudske pristojbe na presudu u iznosu od 140,00 eura, pa je ukupno dosuđena naknada troškova parničnog postupka u iznosu od 923,18 eura.

Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate.

U Zagrebu, 29. listopada 2026.

Sutkinja
Natalija Horvatić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku uz Rj. o pristojbi za presudu
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088f-6086f**

Kontrolni broj: **078f1-a66d1-d4700**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.